

Директива 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2000 року про деякі правові аспекти інформаційних послуг, зокрема, електронної комерції, на внутрішньому ринку ("Директива про електронну комерцію")

Офіційний журнал L 178, 17.07.2000, с.0001-0016

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,
Беручи до уваги Договір про утворення Європейського Співтовариства та його статті 47(2), 55 та 95,

Беручи до уваги пропозиції Комісії (1),

Беручи до уваги висновки Економічного і Соціального Комітету (2),

Діючи відповідно до порядку, передбаченого статтею 251 Договору (3),

Враховуючи, що:

1) Європейський Союз прагне розвивати якомога тісніші зв'язки між державами та народами Європи з метою забезпечення економічного та соціального прогресу; відповідно до статті 14(2) Договору, внутрішній ринок включає в себе зону без внутрішніх кордонів, в якій забезпечується вільний рух товарів, послуг та свобода організації; розвиток інформаційних послуг в межах зони без внутрішніх кордонів життєво важливий для скасування бар'єрів, які розділяють європейські народи.

2) Розвиток електронної комерції в межах інформаційного суспільства пропонує істотні можливості зайнятості в межах Співтовариства, зокрема, в малих та середніх підприємствах, та стимулюватиме економічне зростання і інвестування європейськими компаніями в інноваційні технології, а також може посилити конкурентоспроможність європейської промисловості, забезпечуючи доступ до Інтернету всім громадянам.

3) Законодавство та характеристики правопорядку Співтовариства є життєво важливими для наділення громадян та операторів європейських держав можливістю, незважаючи на кордони, повноцінно користуватися перевагами, які надає електронна комерція; таким чином, ця Директива має на меті забезпечити високий рівень правової інтеграції держав Співтовариства з тим, щоб сформувати реальну зону без внутрішніх кордонів для обміну інформаційними послугами.

4) Важливо забезпечити отримання переваг для електронної комерції від внутрішнього ринку і, таким чином досягти високого рівня інтеграції в межах Співтовариства, як це передбачає Директива Ради 89/552/ЄЕС від 3 жовтня 1989 року про координацію визначених положень, передбачених законом, постановою чи адміністративним актом в державах-членах стосовно заняття діяльністю в сфері телевізійного мовлення (4).

5) Розвиткові інформаційних послуг в межах Співтовариства перешкоджає ряд правових перепон на шляху до ефективного функціонування внутрішнього ринку, які роблять реалізацію свободи організації та свободи надання послуг менш привабливою; ці перешкоди виникають з розбіжностей в законодавстві та з правової невизначеності щодо вибору тих норм національного законодавства, які мають бути застосовані до таких послуг; за умов відсутності координації та адаптації законодавства у відповідних сферах, перешкоди можуть бути обґрунтовані на підставі

прецедентного права, відповідно до якого здійснює судочинство Європейський Суд Справедливості; має місце правова невизначеність щодо того, до якої міри держави-члени можуть контролювати послуги, що надаються іншою державою-членом.

6) Беручи до уваги цілі держав Співтовариства, статей 43 та 49 Договору та вторинного права держав Співтовариства, ці перешкоди мають бути скасовані шляхом координації певних національних законів та шляхом уточнення правових концепцій на рівні Співтовариства до міри, необхідної для ефективного функціонування внутрішнього ринку; регулюючи лише окремі питання, які спричиняють виникнення проблем для внутрішнього ринку, ця Директива повною мірою узгоджується із потребою поважати принцип субсидіарності, як визначено в статті 5 Договору.

7) З тим, щоб досягти правової визначеності та забезпечити впевненість споживача, ця Директива повинна закласти чітку та загальну структуру з метою регулювання визначених правових аспектів електронної комерції на внутрішньому ринку.

8) Метою цієї Директиви є створення правової структури для забезпечення вільного переміщення інформаційних послуг між державами-членами, а не гармонізація сфер дії кримінального права, як такого.

9) Вільне переміщення інформаційних послуг в багатьох випадках може відобразити в праві держав Співтовариства більш загальний принцип, а саме – принцип свободи вираження, як це передбачено в статті 10(1) Конвенції про захист основних прав та свобод людини, ратифікованої усіма державами-членами; з цієї причини директиви, що регулюють постачання інформаційних послуг, повинні забезпечувати право вільно займатись цією діяльністю відповідно до статті 46(1) Договору, на яку поширюються обмеження, що містяться в положеннях пункту 2 тієї статті та в статті 46(1) Договору; ця Директива не має на меті впливати на основоположні норми і принципи національного законодавства, що регулюють свободу самовираження.

10) Відповідно до принципу пропорційності, заходи, передбачені в цій Директиві, суворо обмежені до мінімуму, необхідного для досягнення ефективного функціонування внутрішнього ринку; у випадку, коли необхідні дії на рівні Співтовариства з метою гарантування зони без внутрішніх кордонів, чого і потребує електронна комерція, ця Директива повинна забезпечити високий рівень захисту цілей, які представляють загальний інтерес, зокрема, у сфері захисту неповнолітніх та людської гідності, захисту прав споживача та здоров'я громадян; відповідно до статті 152 Договору захист здоров'я громадян є суттєвим компонентом політики інших держав Співтовариства.

11) Ця Директива застосовується без перешкод до рівня захисту, зокрема, здоров'я громадян та інтересів, як це передбачено актами Співтовариства; серед інших, Директива Ради 93/13/ЄЕС від 5 квітня 1993 року про нечесні строки в контрактах споживачів (5) та Директива 97/7/ЄС Європейського парламенту та Ради від 20 травня 1997 року про захист прав споживачів по відношенню до контрактів, що укладаються на відстані (6), складають важливий елемент захисту споживачів у сфері укладання

контрактів; ті ж директиви також застосовуються до інформаційних послуг; те ж базове законодавство держав Співтовариства, яке повною мірою застосовується до інформаційних послуг, також включає в себе, зокрема, Директиву Ради 84/450/ЄЕС від 10 вересня 1984 року про порівняльну рекламу та рекламу, що вводить в оману(7), Директива Ради 87/102/ЄЕС від 22 грудня 1986 року про зближення законів, постанов та адміністративних положень держав-членів в сфері операцій із споживацьким кредитом(8), Директива Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року про інвестиційні послуги в сфері цінних паперів(9), Директива Ради 90/314/ЄЕС від 13 червня 1990 року про груповий туризм (10), Директива 98/6/ЄС Європейського парламенту і Ради від 16 лютого 1998 року про виробництво, орієнтоване на споживача, при вказівці на ціни на продукти, що пропонуються споживачам(11), Директива Ради 92/59/ЄЕС від 29 червня 1992 року про загальну безпеку продукції(12), Директива 94/47/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 жовтня 1994 року про захист покупців у певних сферах укладення контрактів, що стосуються купівлі права на використання нерухомості на тимчасовій основі(13), Директива 98/27/ЄС Європейського парламенту та Ради від 19 травня 1998 року про судову заборону захищати інтереси споживачів (14), Директива Ради 85/374/ЄЕС від 25 липня 1985 року про зближення законів, постанов та адміністративних положень стосовно несення відповідальності за дефективні продукти (15), Директива 1999/44/ЄС Європейського парламенту та Ради від 25 травня 1999 року про визначені аспекти продажу товарів споживання та взаємодіючі гарантії (16), майбутня Директива Європейського парламенту та Ради стосовно дистанційного маркетингу споживацьких фінансових послуг та Директива Ради 92/28/ЄЕС від 31 травня 1992 року про рекламування медичної продукції (17); ця Директива має застосовуватись без перешкод до Директиви 98/43/ЄС Європейського парламенту та Ради від 6 липня 1998 року про зближення законів, постанов та адміністративних положень держав-членів стосовно рекламування та спонсорювання виробництва тютюнової продукції (18), прийнятих в межах структури внутрішнього ринку; ця Директива доповнює інформаційні вимоги, визначені вищезазначеними директивами, а, зокрема, Директивою 97/7/ЄС.

12) Зі сфери застосування цієї Директиви слід виключити певні види діяльності на підставі того, що свобода надання послуг у цій сфері на цьому етапі не може гарантуватись відповідно до Договору чи існуючого вторинного законодавства; виключення цієї діяльності не усуває ніяких засобів, які можуть бути необхідними для ефективного функціонування внутрішнього ринку; оподаткування, зокрема, податок на додану вартість, накладений на велику кількість послуг, передбачених цією Директивою, має бути виключене зі сфери застосування цієї Директиви.

13) Ця Директива не має на меті встановлювати норми щодо податкових зобов'язань чи визначати засоби, що використовують держави Співтовариства у фіскальній сфері електронної комерції.

14) Захист осіб в сфері переробки особистої інформації регулюється виключно Директивою 95/46/ЄС Європейського парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 року про захист осіб в сфері переробки особистої інформації та вільного переміщення такої інформації (19) та Директивою

97/66/ЄС Європейського парламенту та Ради від 15 грудня 1997 року стосовно переробки особистої інформації та захисту таємниці у сфері телекомунікацій (20), які повною мірою можуть бути застосовані до інформаційних послуг; ці директиви вже визначають правову структуру Співтовариства в сфері обробки особистої інформації і, таким чином, немає потреби роз'яснювати цю проблему в даній Директиві з тим, щоб забезпечити ефективне функціонування внутрішнього ринку, зокрема, вільне переміщення особистої інформації між державами-членами; запровадження та застосування цієї Директиви має бути здійснене у повній відповідності із принципами, що стосуються захисту особистих даних, зокрема, стосовно надсилання комерційного повідомлення без згоди одержувача та відповідальності посередників; ця Директива не може перешкоджати анонімному використанню відкритих мереж, таких як Інтернет.

15) Конфіденційність повідомлень гарантується статтею 5 Директиви 97/66/ЄС; згідно із цією Директивою держави-члени повинні заборонити будь-який вид перехоплень чи контролю над такими повідомленнями іншими суб'єктами, відмінними від відправників та одержувачів, окрім випадків законного дозволу на таку діяльність.

16) Виключення азартних ігор зі сфери застосування цієї Директиви поширюється виключно на лотереї та парі, що передбачає ставку із грошовою вартістю; це не передбачає рекламну конкуренцію чи ігри, метою яких є стимулювання продажу товарів чи послуг, і в яких оплата, якщо така буде передбачатись, служить лише для придбання товарів чи послуг, що рекламувались.

17) Визначення поняття "інформаційне суспільство" вже міститься в законодавстві держав Співтовариства у Директиві 98/34/ЄС Європейського парламенту та Ради від 22 червня 1998 року, яка передбачає процедуру для постачання інформації в області технічних стандартів та постанови і правила надання інформаційних послуг (21) та Директиві 98/84/ЄС Європейського парламенту та Ради від 20 листопада 1998 року про правовий захист послуг, що ґрунтуються чи складаються з умовного доступу (22); це визначення включає в себе будь-які послуги, що надаються, як правило, за винагороду на відстані за допомогою електронного обладнання, що використовується для переробки (включаючи цифрове стиснення) та зберігання інформації та за індивідуальним запитом одержувача послуг; ті послуги, про які йдеться у вказівному списку в Додатку V до Директиви 98/34/ЄС, які не передбачають переробки та збереження інформації, не регулюються цим визначенням.

18) Інформаційні послуги охоплюють широкий спектр сфер економічної діяльності, що здійснюється в оперативному режимі; ця діяльність, зокрема, може включати в себе продаж товарів в оперативному режимі; не включаються такі сфери діяльності, як постачання товарів, як таке, або постачання послуг в автономному режимі; інформаційні послуги не обмежуються виключно послугами, які забезпечують інтерактивне укладання договорів, але, оскільки вони є економічною діяльністю, то включають в себе і послуги, надання яких не оплачується їх одержувачами, такими як ті, хто пропонує інтерактивну інформацію чи комерційні повідомлення або ті, хто

забезпечує механізми, що дозволяють пошук, доступ та отримання інформації; інформаційні послуги також включають в себе послуги, що складаються з передачі інформації через мережу зв'язку, надання доступу до мережі зв'язку чи послуги по розміщенню інформації, що надається одержувачем послуг; телевізійне мовлення в тому сенсі, в якому воно вживається в Директиві ЄЕС/89/552, та радіомовлення не є інформаційними послугами, оскільки вони надаються не за індивідуальним запитом; послуги, що передаються від одного місця до іншого, такі як надання відео послуг за запитом, або відправлення комерційних повідомлень за допомогою електронної пошти, навпаки, є інформаційними послугами; використання електронної пошти чи еквівалентного індивідуального зв'язку, наприклад, фізичними особами, які діють не з метою здійснення професійної чи комерційної діяльності, в тому числі використання ними вищезазначеного виду пошти та зв'язку для укладення контрактів між такими особами, не є інформаційними послугами; відносини між службовцем та його роботодавцем, засновані на контракті, не є наданням інформаційних послуг; діяльність, яка через саму сутність своєї природи не може здійснюватись на відстані та за допомогою електронних засобів, така як законний аудит рахунків компанії чи надання консультації лікарем, що вимагає фізичного дослідження пацієнта, не є наданням інформаційних послуг.

19) Місце заснування постачальника послуг має визначитися відповідно до прецедентного права Суду Справедливості, відповідно до якого концепція заснування передбачає фактичне здійснення економічної діяльності через фіксовану установу протягом невизначеного періоду часу; ця вимога також виконується, якщо компанія створюється на певний період; місце заснування компанії, що надає послуги через вебсайт Інтернету, не є місцем розташування технологій, що забезпечують підтримку цьому вебсайту, або місцем, з якого цей вебсайт доступний. Це місце, де компанія здійснює свою економічну діяльність; у випадках, якщо постачальник має декілька місць заснування компанії, важливо визначити, з якого з них надаються відповідні послуги; у тому випадку, якщо важко визначити, з якого із декількох місць заснування надається певна послуга, таким вважається місце знаходження центру діяльності компанії, який має відношення до цієї конкретної послуги.

20) Визначення "одержувач послуг" охоплює усі види використання інформаційних послуг як особами, які надають інформацію всередині відкритих мереж, таких як Інтернет, так і особами, які здійснюють пошук інформації в Інтернет в приватних чи професійних цілях.

21) Сфера координації застосовується без перешкод до майбутньої гармонізації законодавства держав Співтовариства стосовно надання інформаційних послуг та майбутнього законодавства, прийнятого на національному рівні відповідно до законодавства Співтовариства; сфера координації охоплює лише вимоги, що стосуються інтерактивної діяльності, такої як інтерактивна інформація, інтерактивна реклама, інтерактивні покупки, інтерактивне укладання контрактів, і не стосується правових вимог держав-членів щодо товарів, таких як стандарти безпеки, зобов'язання щодо маркування чи відповідальність за товари, або вимог держав-членів стосовно

доставки чи перевезення товарів, включаючи розподіл медичних продуктів; сфера координації не охоплює здійснення переважного права купівлі державними органами товарів, таких як твори мистецтва.

22) Надання інформаційних послуг контролюється від самого початку діяльності з метою забезпечення ефективного захисту громадських інтересів; з цією метою необхідно забезпечити надання такого захисту з боку компетентного органу не лише для громадян власної держави, але й для громадян всього Співтовариства; з метою посилення взаємної довіри між державами-членами важливо чітко наголосити на відповідальності з боку держави-члена, з території якої надходять послуги; більш того, з метою ефективного гарантування свободи надання послуг та правової визначеності для постачальників та одержувачів послуг, надання таких інформаційних послуг, в принципі, має підпорядковуватись законодавству держави-члена, на території якої знаходиться місце заснування постачальника послуг.

23) Ця Директива не має на меті ні встановлювати додаткові норми стосовно колізійного права у міжнародному приватному праві, ні зачіпає судочинство судів; положення правової норми, що застосовується, утвореної нормами міжнародного приватного права, не повинні обмежувати свободу надання інформаційних послуг, як передбачено цією Директивою.

24) На підставі цієї Директиви, незалежно від норми щодо контролю за джерелами інформаційних послуг, вживання заходів по обмеженню вільного переміщення інформаційних послуг є законним відповідно до умов, визначених у цій Директиві для держав-членів.

25) Національні суди, в тому числі і суди цивільної юрисдикції, які розглядають спори у приватному праві, можуть вживати заходів щодо відступу від свободи надання інформаційних послуг відповідно до умов, передбачених цією Директивою.

26) Держави-члени відповідно до умов, передбачених цією Директивою, можуть застосовувати свої внутрішні норми у кримінальному праві та кримінальному провадженні з метою проведення усіх слідчих та інших заходів, необхідних для затримання та переслідування злочинців без потреби повідомляти Комісію про такі заходи.

27) Ця Директива разом із майбутньою Директивою Європейського парламенту та Ради стосовно дистанційного маркетингу споживацьких фінансових послуг є внеском у створення правової структури для інтерактивного надання фінансових послуг; ця Директива не є поштовхом до майбутніх ініціатив в області фінансових послуг, зокрема, в сфері гармонізації норм поведінки; можливість (передбачена цією Директивою для держав-членів) обмеження свободи надання інформаційних послуг за певних умов з метою захисту споживачів також охоплює заходи в сфері фінансових послуг, зокрема, заходи, спрямовані на захист інвесторів.

28) Зобов'язання держав-членів не ставити умовою доступу до здійснення діяльності постачальником інформаційних послуг отримання попередньої ліцензії не поширюється на поштові послуги, які регулюються положеннями Директиви 97/67/ЄС Європейського парламенту та Ради від 15 грудня 1997 року про спільні правила розвитку внутрішнього ринку поштових послуг держав Співтовариства та вдосконалення якості послуг (23), що

складаються з фізичної доставки роздрукованого повідомлення електронної пошти і не впливають на добровільні системи акредитації, зокрема, для постачальників електронних послуг по засвідченню підписів.

29) Комерційні повідомлення важливі для фінансування інформаційних послуг та для розвитку широкого спектру нових безкоштовних послуг; в інтересах захисту споживача та справедливої торгівлі комерційні повідомлення, включаючи повідомлення про знижки, рекламні пропозиції та рекламні змагання чи ігри, повинні задовольняти ряд прозорих умов; ці умови застосовуються без перешкод до Директиви 97/7/ЄС; ця Директива не впливає на положення існуючих Директив про комерційні повідомлення, зокрема, директиву 98/43/ЄС.

30) Розсилка комерційних повідомлень без згоди одержувача електронною поштою може бути небажаною для споживачів та постачальників інформаційних послуг і може завадити стабільному функціонуванню інтерактивних мереж; питання узгодження одержувачем певних форм комерційних повідомлень, що розсилаються без його згоди, не регулюються цією Директивою, але воно передбачалось Директивою 97/7/ЄС та Директивою 97/66/ЄС; в тих державах-членах, які дозволяють розсилку комерційних повідомлень без згоди одержувача електронною поштою, має стимулюватись та полегшуватись запровадження відповідної системи фільтрації повідомлень; крім того, в будь-якому випадку комерційні повідомлення, що розсилаються без згоди одержувача, мають чітко ідентифікуватись як такі з метою посилення прозорості та полегшення функціонування такої системи фільтрації; добровільна доставка комерційних повідомлень по електронній пошті не повинна завдавати додаткових витрат для одержувача.

31) Держави-члени, які дозволяють розсилку постачальником послуг, заснованим на їх території, комерційних повідомлень без згоди одержувача електронною поштою, мають забезпечити регулярні консультації постачальників послуг між собою та поважання ними списків відмов, в яких фізичні особи, які не бажають отримувати такі комерційні повідомлення, можуть зареєструватись.

32) З метою усунути перешкоди до розвитку транскордонних послуг в межах Співтовариства, які представники професій, які регулюються законодавством держав ЄС, можуть пропонувати в Інтернет, необхідно гарантувати на рівні Співтовариства відповідність професійним нормам, спрямованим, зокрема, на захист споживачів чи здоров'я громадян; прийняття кодексів поведінки на рівні Співтовариства було б найкращим засобом визначення правил професійної етики в сфері комерційних повідомлень; розробка чи, якщо необхідно, адаптація таких правил має стимулюватись без перешкод до самостійності професійних органів та об'єднань.

33) Ця Директива доповнює законодавство Співтовариства та національне законодавство в області професій, що регулюються законодавством держав ЄС, формуючи повну систему норм, що застосовуються у цій сфері.

34) Кожна держава-член має доповнити своє законодавство, що містить вимоги, а, зокрема, вимоги до форми, які обмежують використання контрактів за допомогою електронних засобів; вивчення законодавства, що потребує такої адаптації, має бути систематичним та охоплювати усі необхідні етапи та дії процесу укладання контракту, включаючи його зберігання; ці доповнення повинні мати на меті зробити дієвими контракти, укладені за допомогою електронних засобів; законна сила підписів в електронному вигляді регулюється Директивою 1999/93/ЄС Європейського парламенту та Ради від 13 грудня 1999 року про систему електронних підписів в межах Співтовариства (24); підтвердження отримання постачальником послуг може прийняти форму інтерактивного надання оплачених послуг.

35) Ця Директива не впливає на можливість для держав-членів формулювати чи встановлювати загальні чи специфічні вимоги для контрактів, які можуть бути задоволені за допомогою електронних засобів, зокрема, вимоги щодо гарантування електронних підписів.

36) Держави-члени можуть встановлювати обмеження на використання контрактів, укладених в електронній формі, які за законом вимагають для свого укладення залучення судів, державних органів чи осіб, які здійснюють державні повноваження; ця можливість також охоплює контракти, що вимагають залучення судів, державних органів чи осіб, які здійснюють державні повноваження, з метою впливу на треті сторони, а також контракти, які, згідно закону, мають бути засвідчені нотаріусом.

37) Зобов'язання держав-членів усувати перешкоди до використання контрактів, укладених електронним шляхом, поширюються виключно на перешкоди, що випливають з правових вимог, а не на практичні перешкоди, що з'являються внаслідок неможливості використання у певних випадках електронних засобів.

38) Зобов'язання держав-членів усувати перешкоди для використання контрактів, укладених електронним шляхом, мають бути виконані згідно із правовими вимогами до контрактів, які передбачені в законодавстві Співтовариства.

39) Виключення до положень стосовно контрактів, укладених винятково за допомогою електронної пошти чи еквівалентного індивідуального зв'язку, що передбачено цією Директивою, стосовно інформації, що надається, та розміщення запитів не повинні, як наслідок, призводити до ігнорування постачальниками інформаційних послуг цих положень.

40) Як існуючі, так і нові розбіжності в законодавстві держав-членів та прецедентному праві стосовно відповідальності постачальників послуг, що діють як посередники, перешкоджають стабільному функціонуванню внутрішнього ринку, зокрема, шляхом послаблення розвитку транскордонних послуг та створюючи диспропорції в конкуренції; діяльність постачальників послуг за певних умов повинна бути спрямована на попередження чи припинення незаконної діяльності; ця Директива має бути відповідною основою для розвитку швидких та надійних процедур усунення та відключення доступу до незаконної інформації; такі механізми можуть бути

розвинені на підставі добровільних угод між усіма зацікавленими сторонами та мають стимулюватись державами-членами; в інтересах усіх сторін, залучених до постачання інформаційних послуг, приймати та запроваджувати ці процедури; положення цієї Директиви стосовно відповідальності не повинні створювати перешкоди з боку різних зацікавлених сторін розвитку та ефективному функціонуванню технічних систем захисту та ідентифікації, засобів технічного контролю, які стали можливі завдяки розвитку цифрових технологій в рамках обмежень, передбачених Директивами 95/46/ЄС та 97/66/ЄС.

41) Ця Директива сприяє встановленню рівноваги між різними інтересами, поставленими на карту, та встановлює принципи, на яких можуть ґрунтуватись угоди та стандарти у цій області.

42) Звільнення від відповідальності, передбачене в цій Директиві, поширюється лише на випадки, коли діяльність постачальників інформаційних послуг обмежена технічним процесом дії та наданням доступу до мережі передачі даних, за допомогою якої інформація, що стає доступною для третіх сторін, передається чи тимчасово зберігається з єдиною метою – зробити передачу більш ефективною; ця діяльність має просту технічну, автоматичну та пасивну сутність, яка передбачає, що постачальник інформаційних послуг не має ні знань, ні може контролювати інформацію, що передається чи зберігається.

43) Постачальник послуг може виграти внаслідок використання каналів передачі інформації чи кешування, якщо він ніяким чином не залучений до передачі інформації; серед іншого, це вимагає незмінності інформації, яку він передає; ця вимога не поширюється на управління операціями технічного характеру, яке має місце в ході передачі, оскільки вони не змінюють цілісність інформації, що міститься при передачі.

44) Постачальник послуг, який цілеспрямовано співробітничав із одним з одержувачів інформації, з метою здійснення незаконних дій, виходить за межі діяльності стосовно каналів передачі інформації чи кешування і, як наслідок, не може отримати вигоду від звільнення від відповідальності, що передбачено за таку діяльність.

45) Обмеження відповідальності посередника у постачанні послуг, що передбачено цією Директивою, не впливає на можливість судових заборон різного роду; такі заборони можуть, зокрема, складатись із наказів судів чи адміністративних органів, що вимагають попередження будь-якого порушення, включаючи переміщення незаконної інформації чи відключення доступу до неї.

46) З метою отримання переваг від обмеження відповідальності постачальник інформаційних послуг, які включають в себе зберігання інформації, по отриманню фактичних знань чи обізнаності про незаконну діяльність має терміново вживати певні дії з метою усунення можливості доступу чи відключення доступу до відповідної інформації; усунення можливості доступу чи його відключення має здійснюватись при дотриманні принципу свободи самовираження та процедур, визначених для цих цілей на національному рівні; ця Директива не впливає на здатність держав-членів

встановлювати особливі вимоги, які мають бути терміново задоволені до того як інформація буде знищена чи доступ до неї буде відключений.

47) Державам-членам не дозволяється накладати на постачальників послуг зобов'язання по відслідковуванню виключно стосовно зобов'язань загального характеру; це не стосується зобов'язань по відслідковуванню в особливому випадку та, зокрема, не впливає на розпорядження, видані національними органами влади відповідно до внутрішнього законодавства.

48) Ця Директива не впливає на здатність держав-членів вимагати від постачальників послуг, які розпоряджаються інформацією, наданою одержувачами їхніх послуг, застосовувати засоби безпеки, що логічно було б очікувати з їх боку, та які мають відповідати нормам національного законодавства, з метою виявлення та запобігання певним видам незаконної діяльності.

49) Держави-члени та Комісія мають заохочувати розробку кодексів поведінки; не варто принижувати добровільний характер таких кодексів та можливість вільного вирішення зацікавленими сторонами, чи дотримуватись положень таких кодексів.

50) Важливо, щоб запропонована директива про гармонізацію певних галузей авторського права та суміжних прав в інформаційному суспільстві та ця Директива набирали чинності одночасно з метою встановлення чіткої системи правил стосовно питання відповідальності посередників за порушення в сфері авторського права та суміжних прав на рівні Співтовариства.

51) Від кожної держави-члена у випадку необхідності вимагається доповнити будь-яке законодавство, яке має на меті перешкоджати використанню механізмів вирішення спорів поза межами суду за допомогою електронних каналів; ці доповнення мають на меті зробити функціонування таких механізмів ефективним у законі та на практиці на міжнародному рівні.

52) Ефективна реалізація свобод на внутрішньому ринку потребує гарантувати жертвам ефективний доступ до засобів вирішення спорів; шкода, що може бути нанесена через інформаційні послуги, характеризується як швидкістю нанесення, так і її географічним поширенням; беручи до уваги цей особливий характер шкоди та потребу забезпечити неможливість перешкоджання державними органами влади встановлювати взаємну довіру між собою, ця Директива містить запит до держав-членів про доступність відповідних судових позовів; держави-члени мають вивчити потребу надання доступу до судових процедур за допомогою відповідних електронних засобів.

53) Директива 98/27/ЄС, що застосовується до інформаційних послуг, передбачає механізм подання позовів щодо винесення судової заборони, спрямований на захист колективних інтересів споживачів; цей механізм сприятиме вільному переміщенню інформаційних послуг шляхом забезпечення високого рівня захисту споживача.

54) Санкції, передбачені цією Директивою, застосовуються без перешкод до будь-яких інших санкцій чи засобів, передбачених національним

правом; держави-члени не зобов'язані передбачати кримінальні санкції за порушення положень національного законодавства, прийнятих відповідно до цієї Директиви.

55) Ця Директива не впливає на закон, що застосовується до контрактних зобов'язань споживачів; відповідно, ця Директива не може мати наслідком позбавлення споживача захисту, наданого йому обов'язковими правилами стосовно контрактних зобов'язань за законодавством держави-члена, в якій він постійно проживає.

56) Що стосується передбачених в цій Директиві відступів від контрактних зобов'язань стосовно контрактів, укладених споживачами, то ці зобов'язання мають тлумачитись як такі, що містять інформацію про істотні елементи змісту контракту, включаючи права споживача, які мають вирішальний вплив на рішення за контрактом.

57) Європейський Суд неодноразово постановляв, що держава-член зберігає за собою право вживати заходи проти постачальника послуг, заснованого на території іншої держави-члена, але діяльність якого повністю чи переважно спрямована на територію першої держави-члена, у випадку, якщо вибір місця заснування був зроблений з метою ухилення від законодавства, яке застосовувалося б до постачальника у випадку, якби його установа була заснована на території першої держави-члена.

58) Ця Директива не повинна застосовуватись до послуг, наданих постачальником послуг, заснованим в третій державі; беручи до уваги глобальне скорочення обсягу електронної комерції, доречно було б передбачити відповідність норм Співтовариства міжнародним нормам; ця Директива без перешкод застосовується до результатів обговорень в межах міжнародних організацій (серед яких виділяються ВТО, ОЕСР, Комісія ООН з права міжнародної торгівлі) по правовим питанням.

59) Незважаючи на глобальний характер електронного зв'язку, координація національних заходів регуляції на рівні Європейського Союзу необхідна з метою уникнення фрагментації внутрішнього ринку та з метою встановлення відповідної європейської системи регуляції; така координація також має сприяти формуванню спільної та сильної переговорної позиції на міжнародних форумах.

60) З метою безперешкодного розвитку електронної комерції правова система має бути чіткою та простою, передбачливою та узгодженою із нормами, що застосовуються на міжнародному рівні таким чином, щоб їх застосування не справляло негативного впливу на конкурентоспроможність європейської промисловості чи не перешкоджало інноваціям у цій сфері.

61) Якщо ринок фактично функціонуватиме за допомогою електронних засобів в контексті глобалізації, Європейський Союз та основні не європейські зони потребують консультацій одна з одною з метою узгодження законів та процедур.

62) Співробітництво із третіми державами в області електронної комерції має зміцнюватись, а зокрема, це стосується співробітництва із державами, що подали заявку на вступ до ЄС, розвинутими державами та іншими торгівельними партнерами Європейського Союзу.

63) Прийняття цієї Директиви не перешкоджатиме державам-членам брати до уваги різноманітні соціальні та культурні наслідки, характерні для епохи інформаційного суспільства; зокрема, таке прийняття не повинно перешкоджати засобам, які держави-члени можуть приймати відповідно до законодавства держав Співтовариства з метою досягнення соціальних, культурних та демократичних цілей, беручи до уваги як свою мовну різноманітність, національні та регіональні особливості, так і культурну спадщину, та з метою забезпечити громадський доступ до найширшої мережі інформаційних послуг; в будь-якому випадку розвиток інформаційного суспільства має забезпечити можливість доступу громадян держав Співтовариства до європейської культурної спадщини, представленої в цифровому середовищі.

64) Електронні комунікації пропонують державам-членам надзвичайні засоби постачання громадських послуг в культурній, освітній та мовній сферах.

65) Рада в своїй резолюції від 19 січня 1999 року про споживацький вимір інформаційного суспільства (25) наголосила на тому, що проблема захисту споживачів заслуговує на особливу увагу; Комісія вивчатиме сфери, в яких захист надається в недостатній мірі в контексті розвитку інформаційного суспільства та визначатиме у випадку необхідності недоліки законодавства та ті проблемні питання, які вимагають додаткових заходів; якщо буде необхідно, Комісія має зробити особливі додаткові пропозиції для виправлення цих недоліків, які таким чином будуть виявлені,

ПРИЙНЯЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Цілі та сфера застосування

1. Ця Директива має на меті зробити внесок у належне функціонування внутрішнього ринку шляхом забезпечення вільного переміщення інформаційних послуг між державами-членами.

2. Ця Директива зближається до міри, необхідної для досягнення цілей, викладених в пункті 1, із певними положеннями національного законодавства про інформаційні послуги на внутрішньому ринку, заснування постачальників послуг, комерційні повідомлення, контракти, укладені за допомогою електронних засобів, відповідальність посередників, кодекси поведінки, вирішення спорів поза судом, судові позови та співробітництво між державами-членами.

3. Ця Директива доповнює законодавство держав Співтовариства, що застосовується до інформаційних послуг без перешкод до рівня захисту, зокрема, здоров'я громадян та інтересів споживачів, як передбачено актами Співтовариства та внутрішнього законодавства,

відповідно до якого вони запроваджуються до тієї міри, до якої це не обмежує свободу забезпечення інформаційних послуг.

4. Ця Директива не вносить додаткові норми до міжнародного приватного права і не впливає на юрисдикцію судів.

5. Ця Директива застосовується до:

- a) сфери оподаткування;
- b) питань, що стосуються інформаційних послуг, на які поширюються положення директив 95/46/ЄС та 97/66/ЄС;
- c) питань, що стосуються угод та практики, які регулюються законами картелю;
- d) такої діяльності в сфері інформаційних послуг:
 - діяльності нотаріусів тією мірою, до якої вони прямим чи опосередкованим чином здійснюють державні повноваження,
 - представництва клієнта та захисту його інтересів перед судом,
 - азартних ігор, які передбачають ставки грошової цінності в іграх, включаючи лотереї та угоди про парі.

6. Ця Директива не впливає на акти, прийняті на національному рівні чи на рівні Співтовариства з метою розвитку культурної та мовної різноманітності та забезпечення захисту плюралізму.

Визначення

Відповідно до мети цієї Директиви наступні терміни мають такі значення:

a) термін "інформаційні послуги" означає послуги у тому сенсі, в якому вони використовуються в статті 1(2) Директиви 98/34/ЄС, доповненої Директивою 98/48/ЄС;

b) термін "постачальник послуг" означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка надає інформаційні послуги;

c) термін "заснований постачальник послуг" означає постачальника послуг, який ефективно займається економічною діяльністю, використовуючи постійну установу протягом невизначеного періоду часу. Наявність та використання технічних засобів та технологій, що вимагаються для постачання послуг, саме по собі не представляє собою установу постачальника;

d) термін "одержувач послуг" означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка в професійних чи інших цілях, зокрема, в цілях пошуку інформації чи забезпечення її доступності, користується інформаційними послугами;

e) термін "споживач" означає будь-яку особу, яка діє не в цілях своєї комерційної, професійної діяльності;

f) термін "комерційне повідомлення" означає будь-яку форму повідомлення, спрямованого на пряме чи опосередковане просування товарів, послуг чи іміджу компанії, організації чи особи, яка займається комерційною, промисловою чи професійною діяльністю або реалізує професію, що регулюється законодавством держав ЄС. Комерційними повідомленнями не є наступне:

- інформація, що надає прямий доступ до діяльності компанії, організації чи особи, зокрема, ім'я домену чи адреса електронної пошти,
- повідомлення стосовно товарів, послуг чи іміджу компанії, організації чи особи, подане у самостійній формі, зокрема, за відсутності фінансових міркувань;
- g) термін "професія, що регулюється законодавством держав ЄС" означає будь-яку професію в сенсі, в якому це поняття використовується в статті 1 (d) Директиви Ради 89/48/ЄЕС від 21 грудня 1998 року про загальну систему визнання дипломів про вищу освіту, які видаються по отриманню професійної освіти та навчання тривалістю щонайменш три роки (26) або в статті 1 (f) Директиви Ради 92/51/ЄЕС від 18 червня 1992 року про другу загальну систему по визнанню професійної освіти та навчання, яка доповнює Директиву 89/48/ЄЕС (27);
- h) термін "сфера координації" означає вимоги, закладені в правових системах держав-членів, що застосовуються до постачальників інформаційних послуг чи до самих інформаційних послуг, незалежно від того, загальна їх природа, чи ці вимоги спеціально для них вироблені.
- i) Сфера координації стосується вимог, яким постачальник послуг повинен відповідати по відношенню до:
 - заняття діяльністю в сфері інформаційних послуг -- такі як вимоги щодо кваліфікації, уповноваження чи повідомлення;
 - заняття діяльністю в сфері інформаційних послуг -- такі як вимоги щодо діяльності постачальника послуг, вимоги щодо якості чи сутності послуг, включаючи ті, що застосовуються до реклам і контрактів чи вимоги, що стосуються відповідальності постачальника послуг;
- ii) Сфера координації не поширюється на такі вимоги як:
 - вимоги, що застосовуються до товарів, як таких,
 - вимоги, що застосовуються до доставки товарів,
 - вимоги, що застосовуються до послуг, які надаються відмінним від електронного шляхом.

Стаття 3

Внутрішній ринок

1. Кожна держава-член забезпечує відповідність наданих інформаційних послуг постачальником послуг, заснованим на її території, положенням національного законодавства, що застосовуються на території відповідної держави-члена, і які підпадають під сферу координації.
2. Держави-члени з причин, що знаходяться в межах сфери координації, можуть обмежувати свободу постачання інформаційних послуг з боку іншої держави-члена.
3. Пункти 1 та 2 не застосовуються до положень, передбачених в Додатку.
4. Держави-члени також можуть вживати заходів з метою ухилення від положень пункту 2 щодо наданих інформаційних послуг у випадку, якщо вони задовольняють наступні умови:
 - a) заходи

- i) необхідні для однієї з наступних цілей:
- державної політики, зокрема щодо запобігання, розслідування, затримання та переслідування злочинців, в тому числі, захисту неповнолітніх та боротьби із будь-яким підбурюванням до ненависті на ґрунті раси, статі, релігії чи національності, та порушень людської гідності стосовно окремих осіб,
 - захисту здоров'я громадян,
 - державної безпеки, в тому числі забезпечення національної безпеки та оборони,
 - захисту споживачів, в тому числі інвесторів;
- ii) застосовуються до інформаційних послуг, які перешкоджають цілям, про які йдеться у пункті (i) або які представляють серйозний ризик перешкоджання цим цілям;
- iii) пропорційні цим цілям;
- b) до того як вдаватись до відповідних заходів та без перешкод для судових слухань, включаючи попередні провадження та дії, що здійснюються в рамках кримінального розслідування, держава-член:
- попросила державу-член, про яку йдеться в пункті 1, вжити заходів, а остання їх не вжила або вони були неадекватними,
 - повідомила Комісію та державу-члена, про яку йдеться в пункті 1, про свої наміри вжити такі заходи.
5. У випадку крайньої необхідності держави-члени можуть відійти від умов, передбачених в пункті 4(b).
- У тому ж випадку Комісія та держава-член, про яку йдеться в пункті 1, повідомляються в найкоротший строк про заходи із вказівкою причин віднесення ситуації до крайньої необхідності.
6. Без нанесення шкоди здатності держави-члена розвивати заходи, що розглядаються, Комісія вивчає сумісність повідомлених заходів із законодавством держав Співтовариства протягом найкоротшого періоду часу; у випадку, якщо буде зроблено висновок про невідповідність законодавства держав Співтовариства, Комісія просить відповідну державу-члена утриматись від будь-яких запропонованих заходів чи терміново завершити відповідні заходи.

ГЛАВА II

ПРИНЦИПИ

Частина 1: Вимоги щодо заснування та інформації

Стаття 4

Принцип, що виключає отримання попередньої ліцензії

1. Держави-члени забезпечують, що вжиття та здійснення діяльності по постачанню інформаційних послуг може не потребувати отримання попередньої ліцензії чи будь-якої іншої вимоги, яка має таке ж значення.
2. Пункт 1 без перешкод застосовується до механізмів ліцензування, які не спрямовані винятково на інформаційні послуги або які

регулюються Директивою 97/13/ЄС Європейського парламенту та Ради від 10 квітня 1997 року про спільну систему загального та індивідуального ліцензування в сфері надання телекомунікаційних послуг (28).

Стаття 5

Загальна інформація, що має бути надана

1. На додаток до інших вимог до постачання інформації, передбачених законодавством держав Співтовариства держави-члени гарантують забезпечення з боку постачальника послуг простого, прямого та стабільного доступу одержувачів послуг та компетентних органів принаймні до наступної інформації:

a) ім'я постачальника послуг;
b) географічна адреса заснованого постачальника послуг;
c) детальна інформація про постачальника послуг, включаючи адресу його електронної пошти, що дозволяє швидко з ним зв'язуватись та безпосередньо й ефективно надсилати йому повідомлення;

d) якщо постачальник послуг зареєстрований в торговельному чи подібному реєстрі, то інформацію про цей торговельний реєстр, в який він занесений, та реєстраційний номер або еквівалентні засоби ідентифікації постачальника послуг в цьому реєстрі;

e) якщо діяльність підлягає ліцензуванню, -- особливості відповідного контрольного органу;

f) стосовно професій, що регулюються законодавством ЄС:

- будь-який професійний орган чи подібна установа, в якій зареєстрований постачальник послуг,

- професійне звання та назва держави-члена, де воно було видане,

- посилання на професійні правила, що застосовуються на території держави-члена, де заснована установа, та містяться засоби доступу до них;

g) якщо постачальник послуг займається діяльністю, яка підлягає сплаті ПДВ, ідентифікаційний номер, про який йдеться в статті 22(1) шостої Директиви Ради 77/388/ЄЕС від 17 травня 1977 року про гармонізацію законодавства держав-членів стосовно податку з обігу – Спільна система податку на додану вартість: універсальна основа оцінки (29).

2. На додаток до інших вимог щодо інформації, визначених законодавством Співтовариства, держави-члени принаймні забезпечують, що у випадку, якщо інформаційні послуги містять посилання на ціни, то такі послуги мають бути чітко та однозначно вказані та, зокрема, повинні містити вказівку на те, чи включають вони податкові витрати та витрати на доставку.

Частина 2: Комерційні повідомлення

Стаття 6

Інформація, що має постачатись

На додаток до інших вимог до інформації, визначених законодавством держав Співтовариства, держави-члени забезпечують відповідність комерційних повідомлень, які є частиною інформаційних послуг, принаймні наступним умовам:

a) комерційні повідомлення чітко ідентифікуються як такі;

b) фізична чи юридична особа, від імені якої надсилається комерційне повідомлення, чітко ідентифікується;

c) рекламні пропозиції, такі як знижки, винагороди та подарунки, якщо такі передбачаються на території держави-члена, де заснований постачальник послуг, чітко ідентифікуються як такі, а умови, що мають бути задоволені для їх кваліфікації, легко доступні та подаються чітко і однозначно;

d) рекламні змагання чи ігри, якщо такі передбачені на території держави-члена, де заснований постачальник послуг, чітко ідентифікуються як такі, а умови участі легко доступні та подаються чітко і однозначно.

Стаття 7

Комерційне повідомлення, що надсилаються без згоди одержувача

1. На додаток до вимог, визначених законодавством Співтовариства, держави-члени, які дозволяють надсилання комерційних повідомлень електронною поштою без згоди одержувача, забезпечують чітку та однозначну ідентифікацію такого комерційного повідомлення, відправленого постачальником послуг, заснованим на її території, як такого, одразу після отримання його одержувачем.

2. Без шкоди Директиві 97/7/ЄС та Директиві 97/66/ЄС держави-члени вживають заходів для забезпечення регулярного консультування та поважання постачальником послуг, який займається надсиланням комерційних повідомлень без згоди одержувача електронною поштою, реєстру відмов, в якому реєструються фізичні особи, які не бажають отримувати такі комерційні повідомлення.

Стаття 8

Професії, що регулюються законодавством ЄС

1. Держави-члени забезпечують відповідність використання комерційних повідомлень, які є складовою інформаційних послуг, що надаються представником професії, що регулюється законодавством ЄС, професійним нормам щодо, зокрема, незалежності, гідності та честі професії, професійної таємниці та справедливого ставлення до клієнтів та інших представників професії.

2. Без нанесення шкоди самостійності професійних органів та об'єднань держави-члени та Комісія заохочують професійні об'єднання та органи до розробки кодексів поведінки на рівні Співтовариства з метою визначити види інформації, яка може надаватись в цілях комерційного повідомлення відповідно до норм, про які йдеться в пункті 1.

3. При розробці пропозиції щодо ініціатив в межах Співтовариства, потреба в яких виникає у зв'язку із необхідністю забезпечити належне функціонування внутрішнього ринку щодо інформації, про яку йдеться в пункті 2, Комісія приділяє належну увагу кодексам поведінки, що застосовуються на рівні Співтовариства та діють у тісному співробітництві із відповідними професійними об'єднаннями та органами.

4. Ця Директива застосовується додатково до директив Співтовариства щодо доступу, реалізації діяльності в межах професій, що регулюються законодавством ЄС.

Частина 3: Контракти, що укладаються за допомогою електронних засобів

Стаття 9

Режим укладення контрактів

1. Держави-члени гарантують, що їх правова система передбачає укладення контрактів за допомогою електронних засобів. Держави-члени також, зокрема, забезпечують, що правові вимоги до процесу укладення контрактів ні створюють перешкоди для використання контрактів, укладених в електронному вигляді, ні призводять до позбавлення таких контрактів законної сили через укладення їх в електронній формі.

2. Держави-члени можуть передбачити, що пункт 1 не застосовується до всіх чи визначених контрактів, які підпадають під одну з наступних категорій:

a) контракти, які передбачають появу чи передачу прав на нерухоме майно, окрім прав оренди;

b) контракти, що вимагають відповідно до закону залучення судів, державних органів чи професій, що передбачають реалізацію державних повноважень;

c) контракти про поручительство та майнове забезпечення, що надається особами, які діють в цілях, що лежать поза межами їх комерційної чи професійної діяльності;

d) контракти, що регулюються сімейним правом чи спадковим правом.

3. Держави-члени вказують Комісії на категорії, що містяться в пункті 2, до яких не застосовується пункт 1. Держави-члени кожні п'ять років подають до Комісії звіт про застосування пункту 2 із поясненням причин зберігання в силі категорії, що передбачається в пункті 2(b), до якого не застосовуються положення пункту 1.

Стаття 10

Інформація, що має бути надана

1. На додаток до інших вимог до інформації, що визначені законодавством держав Співтовариства, держави-члени забезпечують, якщо інше не узгоджено сторонами, які не є споживачами, що принаймні наступна інформація надається постачальником послуг чітко, повно та однозначно під першим номером в порядку, визначеному одержувачем послуг:

a) різні технічні заходи на шляху до укладення контракту;

b) чи буде укладений контракт прийнятий постачальником послуг та чи буде він доступним;

c) технічні засоби ідентифікації та виправлення помилок вводу до розміщення запиту;

d) мови, запропоновані для укладення контракту.

2. Держави-члени забезпечують, якщо інше не узгоджено між сторонами, які не є споживачами, повідомлення постачальником послуг про дотримання ним будь-якого відповідного кодексу поведінки та інформацію щодо способу консультації із цими кодексами електронним шляхом.

3. Умови контракту та загальні умови, що висуваються до одержувача, мають бути доступні таким чином, щоб він міг їх зберігати та відновлювати.

Пункти 1 та 2 не застосовуються до контрактів, укладених виключно шляхом обміну електронною поштою чи еквівалентних індивідуальних повідомлень.

Стаття 11

Розміщення запиту

1. Держави-члени забезпечують, якщо інше не узгоджено між сторонами, які не є споживачами, що у випадку, якщо одержувач послуг розміщує свій запит за допомогою технологічних засобів, застосовуються наступні принципи:

- постачальник послуг має безвідкладно та за допомогою електронних засобів підтвердити отримання запиту одержувача,
- вважається, що запит та підтвердження отримання надходять в той момент, коли сторони, яким вони адресовані, здатні отримати доступ до них.

2. Держави-члени гарантують, якщо інше не узгоджене між сторонами, які не є споживачами, надання постачальником послуг одержувачеві цих послуг доступу до ефективних технічних засобів, що дозволяють йому виявляти та виправляти помилки вводу до розміщення запиту.

3. Пункт 1.1 та пункт 2 не застосовуються до контрактів, укладених виключно шляхом обміну електронною поштою чи еквівалентних індивідуальних повідомлень.

Частина 4: Відповідальність проміжкових постачальників послуг

Стаття 12

Канали передачі інформації

1. Якщо надаються інформаційні послуги, які складаються з передачі інформації, що надається одержувачем послуг, всередині мережі зв'язку або надання доступу до мережі зв'язку, держави-члени забезпечують звільнення постачальника послуг від відповідальності за передану інформацію при умові, що постачальник:

- а) не є ініціатором передачі;
- б) не обирає одержувача передачі; та
- с) не обирає чи не змінює інформацію, що міститься в передачі.

2. Акти передачі та забезпечення доступу, про що йдеться в пункті 1, включають в себе автоматичне, проміжкове тимчасове зберігання переданої інформації, оскільки це робиться з єдиною метою – здійснення передачі в мережі зв'язку та передбачає, що інформація не зберігається довше, ніж це необхідно для передачі.

3. Ця стаття не впливає на можливість для суду чи адміністративного органу, відповідно до правової системи держав-членів, вимагати від постачальника послуг обмеження чи запобігання порушення.

Стаття 13 "Кешування"

1. Якщо надаються інформаційні послуги, які складаються з передачі в мережі зв'язку інформації, що надається одержувачем послуг, держави-члени забезпечують звільнення постачальника послуг від відповідальності за автономне, проміжкове тимчасове зберігання інформації, що здійснюється з єдиною метою – більш ефективної поступальної передачі інформації до інших одержувачів послуг за їх запитом за умови що:

- a) постачальник послуг не змінює інформацію;
- b) постачальник задовольняє умови доступу до інформації;
- c) постачальник задовольняє правила оновлення інформації, які є широко визнаними та використовуються даною індустрією;
- d) постачальник не перешкоджає законному використанню технологій, які широко визнані та використовуються індустрією, при отриманні даних про використання інформації; та
- e) постачальник вдається до швидких дій з метою усунення можливості доступу чи відключення доступу до інформації, яку він зберігав, після того як він узнає, що інформація на початковій стадії передання була видалена з мережі або доступ до неї був відключений, чи суд або адміністративний орган наказав здійснити таке усунення чи відключення.

2. Ця стаття не впливає на можливість для суду чи адміністративного органу, відповідно до правової системи держав-членів, вимагати від постачальника послуг обмеження чи запобігання порушення.

Стаття 14 Розміщення інформації

1. Якщо надаються інформаційні послуги, які включають в себе зберігання інформації, що надається одержувачем послуг, держави-члени забезпечують звільнення постачальника послуг від відповідальності за інформацію, що була збережена за запитом одержувача послуг, при умові, що:

- a) постачальник послуг не знає про незаконну діяльність чи інформацію, що стосується позовів про відшкодування збитків, не обізнаний із фактами чи обставинами, з яких впливає незаконна діяльність чи інформація; або
- b) постачальник за умов обізнаності вдається до швидких дій з метою усунення можливості доступу чи відключення доступу до інформації.

2. Пункт 1 не застосовується, якщо одержувач послуг діє під егідою чи під контролем постачальника.

3. Ця стаття не впливає як на можливість для суду чи адміністративного органу, відповідно до правової системи держав-членів, вимагати від постачальника послуг обмеження чи запобігання порушення, так

і на здатність держав-членів встановлювати процедури, що регулюють усунення можливості доступу чи відключення доступу до інформації.

Стаття 15

Відсутність загального обов'язку відслідковувати

1. Держави-члени не накладають на постачальників послуг ні загального обов'язку при наданні послуг, що регулюється статтями 12, 13 та 14, відслідковувати інформацію, яку вони передають чи зберігають, ні загального обов'язку здійснювати активний пошук фактів чи обставин, що вказують на незаконну діяльність.

2. Держави-члени можуть передбачити обов'язки для постачальників інформаційних послуг інформувати компетентні державні органи про підозрілу незаконну діяльність, що здійснюється, чи інформацію, що надається одержувачем послуг, або обов'язки повідомляти компетентні органи за їх запитом про інформацію, яка надає можливість ідентифікувати тих одержувачів послуг, з якими вони мають угоди про зберігання інформації.

ГЛАВА III

ЗАПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 16

Кодекси поведінки

1. Держави-члени та Комісія заохочують:

а) розробку кодексів поведінки на рівні Співтовариства торгівельними, професійними та споживацькими об'єднаннями чи організаціями, метою чого є належне запровадження статей 5-15;

б) добровільну передачу проектів кодексів на національному рівні чи на рівні Співтовариства Комісії;

с) доступність цих кодексів поведінки в електронному вигляді на мовах держав Співтовариства;

д) повідомлення держав-членів та Комісії торгівельними, професійними та споживацькими об'єднаннями чи організаціями про їх оцінку своїх кодексів поведінки та їх впливу на практику, звички чи звичаї в сфері електронної комерції;

е) розробку кодексів поведінки в сфері захисту неповнолітніх та людської гідності.

2. Держави-члени та Комісія заохочують залучення об'єднань та організації, що представляють споживачів, до розробки й імплементації кодексів поведінки, які становлять сферу їх інтересів і складені відповідно до пункту 1(а). Якщо необхідно, з метою забезпечення особливих потреб більш слабких об'єднань, з ними мають проводитись консультації.

Стаття 17

Вирішення спорів поза межами суду

1. Держави-члени забезпечують, що в умовах відсутності узгодженості між постачальником інформаційних послуг та одержувачем послуг їх законодавство не перешкоджає використовувати позасудові

механізми, доступні згідно національному законодавству, до вирішення спорів, включаючи відповідні електронні засоби.

2. Держави-члени заохочують органи, відповідальні за позасудове вирішення спорів, зокрема, спорів, стороною яких є споживач, діяти у такий спосіб, який передбачає адекватні процесуальні гарантії для зацікавлених сторін.

3. Держави-члени заохочують органи, відповідальні за позасудове вирішення спорів, повідомляти Комісію про важливі рішення, що приймаються ними в сфері інформаційних послуг, та передавати будь-яку іншу інформацію про практику, використання чи звичаї в галузі електронної комерції.

Стаття 18

Судові позови

1. Держави-члени забезпечують, що судові позови, які передбачаються національним законодавством про діяльність в сфері інформаційних послуг, надають можливість швидкого прийняття актів, включаючи тимчасові, метою яких є обмеження будь-якого підозрілого порушення та попередження нанесення будь-якої шкоди інтересам.

2. Додаток до Директиви 98/27/ЄС доповнюється наступним чином:

"11. Директива 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2000 року про визначені правові аспекти надання інформаційних послуг, зокрема, в сфері електронної комерції, на внутрішньому ринку (Директива про електронну комерцію) (ОЖ L 178, 17.07.2000, с.1)."

Стаття 19

Співробітництво

1. Держави-члени мають адекватні засоби контролю та розслідування, необхідні для ефективної імплементації цієї Директиви, забезпечують надання постачальником послуг необхідної їм інформації.

2. Держави-члени співробітничать із іншими державами-членами; з цією ж метою вони обирають один чи декілька контактних пунктів, інформацію з яких вони повідомляють іншим державам-членам та Комісії.

3. Держави-члени якомога швидше та згідно із національним законодавством надають допомогу та інформацію, щодо яких надсилають запит інші держави-члени та Комісія, включаючи відповідні електронні засоби.

4. Держави-члени створюють контактні пункти, які доступні принаймні за допомогою електронних засобів та з яких одержувачі послуг та постачальники послуг можуть:

а) отримати загальну інформацію як про контрактні права та обов'язки, так і про механізми подання скарг та відшкодування збитків у випадку спорів, включаючи практичні аспекти, залучені при використанні таких механізмів;

b) отримати детальну інформацію про органи, об'єднання чи організації, з яких вони можуть отримати подальшу інформацію чи практичну допомогу.

5. Держави-члени заохочують повідомлення Комісії про будь-які важливі адміністративні чи судові рішення, прийняті на їх території стосовно спорів в сфері інформаційних послуг, а також про практику, використання та звичаї в сфері електронної комерції. Комісія повідомляє іншим державам-членам про ці рішення.

Стаття 20

Санкції

Держави-члени визначають санкції, що застосовуються до порушень положень національного законодавства, прийнятого відповідно до цієї Директиви, та вживають заходів, необхідних для його реалізації. Санкції, які вони накладають, ефективні, пропорційні до здійсненого порушення.

ГЛАВА IV

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 21

Повторне вивчення

1. До 17 липня 2003 року та після цього кожні два роки Комісія подає до Європейського парламенту, Ради та Комітету з економічних та соціальних питань звіт про застосування цієї Директиви разом із пропозиціями про її адаптацію до правового, технічного та економічного розвитку в сфері інформаційних послуг (у випадку необхідності), зокрема, звертаючи увагу на попередження злочинів, захист неповнолітніх, захист прав споживача та ефективне функціонування внутрішнього ринку.

2. При вивченні потреби адаптації цієї Директиви у звіті, зокрема, міститься аналіз необхідності прийняття пропозицій щодо відповідальності постачальників гіперзв'язку та послуг щодо розміщення, процедур повідомлення та розміщення та накладення відповідальності. Звіт також містить аналіз потреби в додаткових умовах щодо звільнення від відповідальності, що передбачається статтями 12 та 13, у зв'язку із технічним розвитком та можливістю застосування принципів внутрішнього ринку до комерційних повідомлень, відправлених електронною поштою без згоди одержувача.

Стаття 22

Впровадження

1. Держави-члени приймають законодавчі, нормативні й адміністративні положення, необхідні для виконання даної Директиви, не пізніше 17 січня 2002 року. Вони негайно сповіщають про це Комісію.

2. Коли держави-члени приймають такі акти, про які йдеться в пункті 1, останні повинні містити посилання на цю Директиву чи супроводжуватися таким посиланням у разі їх офіційної публікації. Методи, за якими робиться таке посилання, встановлюються державами-членами.

Стаття 23
Набрання чинності
Ця Директива набирає чинності в день її публікації в Офіційному журналі Європейських Співтовариств.

Стаття 24
Адресати
Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено в Люксембурзі 8 червня 2000 року.

За Європейський парламент
Президент Н. Фонтен

За Раду
Президент
Ж. Мартінс д'Олівейра

- (1) ОЖ С 30, 05.02. 1999, с. 4.
- (2) ОЖ С 169, 16.06.1999, с. 36.
- (3) Висновки Європейського парламенту від 6 травня 1999 року (ОЖ С 279, 01.10.1999, с. 389), Спільна позиція Ради від 28 лютого 2000 року (ОЖ С 128, 08.05.2000 року, с.32) та Рішення Європейського парламенту від 4 травня 2000 року (ще не опубліковане в Офіційному журналі).
- (4) ОЖ L 298, 17.10.1989, с. 23. Директива з поправками, внесеними Директивою 7/36/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОЖ L 202, 30.07.1997, с.60).
- (5) ОЖ L 95, 21.04.1993, с. 29.
- (6) ОЖ L 144, 04.06.1999, с.19.
- (7) ОЖ L 250, 19.09.1984, с. 17. Директива з поправками, внесеними Директивою 97/55/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОЖ L 290, 23.10.1997, с.18).
- (8) ОЖ L 42, 12.02.1987, с.48. Директива з поправками, востаннє внесеними Директивою 98/7/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОЖ L 101, 01.04.1998, с. 17).
- (9) ОЖ L 141, 11.06.1993, с.27. Директива з поправками, востаннє внесеними Директивою 97/9/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОЖ L 84, 26.03.1997, с.22).
- (10) ОЖ L 158, 23.06.1990, с.59.
- (11) ОЖ L 80, 18.03.1998, с.27.
- (12) ОЖ L 228, 11.08.1992, с. 24.
- (13) ОЖ L 280, 29.10.1994, с.83.
- (14) ОЖ L 166, 11.06.1998, с.51. Директива з поправками, внесеними Директивою 1999/44/ЄС (ОЖ L 171, 07.07.1999, с.12).

- (15) ОЖ L 210, 07.08.1985, с.29. Директива з поправками, внесеними Директивою 1999/34/ЄС (ОЖ L 141, 04.06.1999, с.20).
- (16) ОЖ L 171, 07.07.1999, с.12.
- (17) ОЖ L 113, 30.04.1992, с.13.
- (18) ОЖ L 213, 30.07.1998, с.9.
- (19) ОЖ L 281, 23.11.1995, с.31.
- (20) ОЖ L 24, 30.01.1998, с.1.
- (21) ОЖ L 204, 21.07.1998, с. 37. Директива з поправками, внесеними Директивою 98/48/ЄС (ОЖ L 217, 05.08.1998, с.18).
- (22) ОЖ L 320, 28.11.1998, с.54.
- (23) ОЖ L 15, 21.01.1998, с.14.
- (24) ОЖ L 13, 19.01.2000, с.12.
- (25) ОЖ L C 23, 28.01.1999, с.1.
- (26) ОЖ L 19, 24.01.1989, с.16.
- (27) ОЖ L 209, 24.07.1992, с.25. Директива з поправками, востаннє внесеними Директивою Комісії 97/38/ЄС (ОЖ L 184, 12.07.1997, с.31).
- (28) ОЖ L 117, 07.05.1997, с.15.
- (29) ОЖ L 145, 13.06.1977, с.1. Директива з поправками, востаннє внесеними Директивою 1999/85/ЄС (ОЖ L 277, 28.10.1999, с.34).

ДОДАТОК

ВІДСТУПИ ВІД СТАТТІ 3

Як передбачено в статті 3(3), стаття 3(1) та (2) не застосовується до:

- авторського права, суміжних прав, прав, про які йдеться в Директиві 87/54/ЄЕС(1) та Директиві 96/9/ЄС(2), а також до прав промислової власності,
- випуску електронних грошей установами, по відношенню до яких держави-члени застосували один з відступів, передбачених в статті 8(1) Директиви 2000/46/ЄС(3),
- статті 44(2) Директиви 85/611/ЄЕС(4),
- статті 30 та Розділу IV Директиви 92/49/ЄЕС(5), Розділу IV Директиви 92/96/ЄЕС(6), статей 7 та 8 Директиви 88/357/ЄЕС(7) та статті 4 Директиви 90/619/ЄЕС(8),
- свободи сторін обирати закон, що застосовується до їх контракту,
- контрактних зобов'язань стосовно контрактів, укладених споживачами,
- формальної чинності контрактів, які створюють чи передають права на нерухоме майно, якщо на такі контракти поширюються обов'язкові формальні вимоги законодавства держави-члена, на території якого розташоване нерухоме майно,
- дозволу на передання комерційних повідомлень електронною поштою без згоди одержувача.

- (1) ОЖ L 24, 27.01.1987, с.36.

- (2) ОЖ L 77, 27.03.1996, с.20.
- (3) Ще не опублікована в Офіційному журналі.
- (4) ОЖ L 375, 31.12.1985, с.3. Директива з поправками, востаннє внесеними Директивою 95/26/ЄС (ОЖ L 168, 18.07.1995, с.7).
- (5) ОЖ L 228, 11.08.1992, с.1. Директива, з поправками, востаннє внесеними Директивою 95/26/ЄС.
- (6) ОЖ L 360, 09.12.1992, с.2. Директива, з поправками, востаннє внесеними Директивою 95/26/ЄС.
- (7) ОЖ L 172, 04.07.1988, с.1. Директива, з поправками, востаннє внесеними Директивою 92/49/ЄС.
- (8) ОЖ L 330, 29.11.1990, с.50. Директива, останній раз доповнена Директивою 92/96/ЄС.